

**დამოუკიდებელი ინსპექტორის
გ ა დ ა წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა**

ქ. თბილისი

2020 წლის 12 ოქტომბერი

**დისციპლინური საქმე №77/298-18
მოსამართლე --- მიმართ
დისციპლინური სამართალწარმოების შეწყვეტის შესახებ**

-- -- 2018 წლის 10 დეკემბრის №-- საჩივრის საფუძველზე “საერთო სასამართლოების შესახებ” საქართველოს ორგანული კანონის 75³ - მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის და 75⁶ მუხლის შესაბამისად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ მოსამართლე --- მიმართ დაიწყო დისციპლინური სამართალწარმოება და წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმება.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2018 წლის 28 დეკემბრის №267/298-03 წერილით მოსამართლე --- ეცნობა მის მიმართ --- 2018 წლის 10 დეკემბრის №-- საჩივრის შემოსვლის და დისციპლინური სამართალწარმოების დაწყების შესახებ.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ დასკვნა მომზადდა 2019 წლის 18 თებერვალს.

1. საჩივრის ავტორის მიერ მითითებული გარემოებები:

1.1. საჩივრის ავტორის განცხადებით, -- სააპელაციო სასამართლოს მოსამართლე --- სააპელაციო საჩივარზე მიიღო დაუსაბუთებელი, არასწორი გადაწყვეტილება, რომელიც ეწინააღმდეგება არა მარტო ქართული, არამედ საერთაშორისო სამართლის პრინციპებს. მოსამართლემ არ გაითვალისწინა უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკა და არასწორად განმარტა კანონი.

1.2. --- მიანიშნებს იმაზეც, რომ დარღვეულია საქმის განხილვის კანონით გათვალისწინებული ორ თვიანი ვადა.

2. საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმების და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები:

2.1. 2012 წლის 25 მაისს --- პარტნიორმა, --- სარჩელით მიმართა --- სასამართლოს მოპასუხის, --- მიმართ და მოპასუხისათვის ზიანის ანაზღაურების (-- აშშ დოლარი) დაკისრება მოითხოვა. საქმე განსახილველად გადაეცა მოსამართლე ---. 2014 წლის 16 მაისის გადაწყვეტილებით, --- პარტნიორის, --- სარჩელი დაკმაყოფილდა სრულად, მოპასუხეს დაეკისრა ზიანის ანაზღაურება -- აშშ დოლარის ოდენობით.

2.2. 2014 წლის 27 მაისს -- -- სააპელაციო წესით გაასაჩივრა პირველი ინსტანციის 2014 წლის 16 მაისის გადაწყვეტილება (გაუქმების და საქმეზე ახალი გადაწყვეტილების მიღების მოთხოვნით). -- სააპელაციო სასამართლოს საქმე -- საქალაქო სასამართლოდან მიუვიდა 2014 წლის 02 ივლისს. საქმე განსახილველად გადაეცა მოსამართლე -- -. 2014 წლის 09 ივლისის განჩინებით -- -- სააპელაციო საჩივარზე დადგინდა იქნა ხარვეზი, აპელანტის წარმომადგენელს სააპელაციო საჩივარზე არ ჰქონდა თანდართული უფლებამოსილების დამადასტურებელი დოკუმენტი. 2014 წლის 23 ივლისის განცხადებით მხარემ წარმოადგინა უფლებამოსილების დამადასტურებელი რწმუნებულება. -- -- სააპელაციო სასამართლოს 2014 წლის 24 ივლისის განჩინებით -- -- სააპელაციო საჩივარი მიღებულ იქნა განსახილველად.

2014 წლის 07 ოქტომბერს მოპასუხემ -- -- სასამართლოს წარუდგინა შესაგებელი. 2014 წლის 08 ოქტომბრის განჩინებით -- -- საქმეზე მთავარი სხდომა დაინიშნა 2014 წლის 09 დეკემბერს. 2014 წლის 09 დეკემბრის სხდომაზე აპელანტმა საქმის განხილვის გადადების შესახებ შუამდგომლობით მიმართა სასამართლოს. სასამართლომ დააკმაყოფილა აპელანტის მოთხოვნა და საქმის განხილვა გადაიდო 2015 წლის 03 თებერვალს (მოგვიანებით, 03 თებერვლის სხდომა გადაიდო 04 თებერვალს).

2015 წლის 04 თებერვლის სხდომაზე სასამართლომ განიხილა მხარეების რამოდენიმე შუამდგომლობა და საქმეზე გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადება გადაიდო 2015 წლის 02 მარტს (სხდომის თავმჯდომარის ავადმყოფობის გამო 2015 წლის 02 მარტის სხდომა გადაიდო 2015 წლის 06 მარტს).

-- სააპელაციო სასამართლოს 2015 წლის 06 მარტის განჩინებით -- -- სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა, გაუქმდა -- საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 16 მაისის გადაწყვეტილება და საქმე ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდა იმავე სასამართლოს.

2.3. -- სააპელაციო სასამართლოს 2015 წლის 06 მარტის განჩინება 2015 წლის 27 აპრილს საკასაციო წესით გაასაჩივრა -- -- წარმომადგენელმა. 2015 წლის 13 მაისის განჩინებით საკასაციო საჩივარზე დადგინდა იქნა ხარვეზი, კასატორს არ ჰქონდა წარმოდგენილი სახელმწიფო ბაჟის გადახდის დამადასტურებელი დოკუმენტი. მხარის მიერ ხარვეზის აღმოფხვრის შემდეგ, 2015 წლის 01 ივნისის განჩინებით -- -- წარმომადგენლის საკასაციო საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში -- --.

2015 წლის 09 ოქტომბრის განჩინებით, -- -- წარმომადგენლის საკასაციო საჩივარი ცნობილ იქნა დასაშვებად. 2015 წლის 30 ოქტომბრის განჩინებით, საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ, გაუქმდა -- სააპელაციო სასამართლოს 2015 წლის 06 მარტის განჩინება და საქმე ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდა იმავე სასამართლოს.

2.4. 2015 წლის 28 დეკემბერს -- -- წარმომადგენელმა, -- -- გადაწყვეტილების აღსრულების უზრუნველყოფის შესახებ განცხადებით მიმართა -- სააპელაციო სასამართლოს. -- სააპელაციო სასამართლოს 2015 წლის 29 დეკემბრის განჩინებით აღნიშნული მოთხოვნა დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ -- -. 2015 წლის 29 დეკემბრის განჩინების საფუძველზე სააღსრულებო ფურცელი გაიცა 2015 წლის 30 დეკემბერს.

-- -- მიერ 2015 წლის 29 დეკემბრის განჩინება გასაჩივრებულ იქნა 2016 წლის 16 თებერვალს. 2016 წლის 19 თებერვლის განჩინებით აღნიშნული საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში -- -. საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს 2016 წლის -- გადაწყვეტილებით, უფლებამოსილების ვადის გასვლის გამო, მოსამართლე -- -- განთავისუფლებულ იქნა მოსამართლის თანამდებობიდან.

2016 წლის 17 მარტს საქმე განსახილველად გადაეცა მოსამართლე -- -. 2016 წლის 01 აპრილის განჩინებით -- -- უარი ეთქვა 2016 წლის 16 თებერვლის საჩივრის დაკმაყოფილებაზე -- -. 2016 წლის 17 მაისს საქმე გადაიგზავნა საქართველოს უზენაეს სასამართლოში.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2016 წლის -- განჩინებით -- -- საჩივრის ავტორს უარი ეთქვა -- სააპელაციო სასამართლოს 2015 წლის 29 დეკემბრის განჩინების გაუქმების მოთხოვნაზე. 2016 წლის 19 ივლისს საქმე დაუბრუნდა -- სააპელაციო სასამართლოს.

2.5. 2017 წლის 09 მარტის განჩინებით საქმის ზეპირი განხილვა დაინიშნა 2017 წლის 21 მარტს. 2017 წლის 15 მარტს აპელანტმა -- -- განცხადებით მიმართა სასამართლოს და იმ მიზეზით, რომ მას არ ჰყავდა წარმომადგენელი, ითხოვა საქმის განხილვის გადადება. 2017 წლის 20 მარტს -- -- კიდევ ერთი განცხადებით მიმართა მოსამართლე -- -- და ჯანმრთელობის მდგომარეობის გამო ითხოვა საქმის განხილვის გადადება სხვა დროისთვის (განცხადებას თანდართული ჰქონდა შესაბამისი სამედიცინო დოკუმენტაცია). აღნიშნული განცხადების საფუძველზე საქმის განხილვა გადაიდო 2017 წლის 25 აპრილს.

2017 წლის 24 აპრილს აპელანტმა განცხადებით მიმართა სასამართლოს და კიდევ ერთხელ ითხოვა საქმის განხილვის გადადება. 2017 წლის 25 აპრილის სხდომაზე სასამართლომ დააკმაყოფილა მხარის შუამდგომლობა საქმის განხილვის გადადების თაობაზე და საქმის განხილვა გადაიდო 2017 წლის 30 მაისს.

2017 წლის 29 მაისს -- -- განცხადებით მიმართა სასამართლოს და ითხოვა, საქმის გადადება. 2017 წლის 30 მაისის სხდომაზე სასამართლომ დააკმაყოფილა მხარის შუამდგომლობა საქმის განხილვის გადადების თაობაზე და საქმის განხილვა გადაიდო 2017 წლის 13 ივნისს.

2017 წლის 13 ივნისის სხდომაზე სასამართლომ განიხილა მხარეების შუამდგომლობები, მიიღო შესაბამისი განჩინებები და საქმის განხილვა გადაიდო 2017 წლის 11 ივლისს (2017 წლის 11 ივლისის სხდომა, სასამართლოს არასრული შემადგენლობის გამო, გადაიდო სხვა დროისთვის).

2017 წლის 21 ივლისს აპელანტის წარმომადგენელმა განცხადებით მიმართა სასამართლოს და ითხოვა საქმეზე სასამართლო სხდომის დანიშვნა.

2017 წლის 30 ოქტომბერს მოწინააღმდეგე მხარის წარმომადგენელმა, -- -- საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 16 მაისის გადაწყვეტილების აღსრულების უზრუნველყოფის შესახებ განცხადებით მიმართა მოსამართლე -- --. -- სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 30 ოქტომბრის განჩინებით საჩივარს დაუდგინდა ხარვეზი (საჩივარს არ ჰქონდა თანდართული სახელმწიფო ბაჟის გადახდის დამადასტურებელი დოკუმენტი). 2017 წლის 01 ნოემბერს მხარემ წარმოადგინა საჩივარზე სახელმწიფო ბაჟის გადახდის დამადასტურებელი ქვითარი. 2017 წლის 02 ნოემბრის განჩინებით მოწინააღმდეგე მხარეს უარი ეთქვა მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე.

საქმეზე სასამართლო სხდომები გაიმართა 2017 წლის 21 ნოემბერს, 05 დეკემბერს, 12 დეკემბერს და 26 დეკემბერს. 2017 წლის 26 დეკემბრის სხდომაზე სასამართლომ -- -- გამოაცხადა გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი, -- -- სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ.

2017 წლის 26 დეკემბერს აპელანტმა განცხადებით მიმართა სასამართლოს და ითხოვა, მისთვის 2017 წლის 26 დეკემბრის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის ჩაბარება. იგივე შინაარსის განცხადებით -- -- სასამართლოს მიმართა 2018 წლის 23 იანვარსაც. 2018 წლის 24 იანვარს აპელანტს ფოსტით გაეგზავნა 2017 წლის 26 დეკემბრის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი. ხოლო სააპელაციო საჩივრით მოპასუხეს, -- -- წარმომადგენელს სარეზოლუციო ნაწილი ჩაბარდა 2018 წლის 06 ივნისს.

2.6. 2017 წლის 26 დეკემბრის გადაწყვეტილება -- -- საკასაციო წესით გაასაჩივრა 2018 წლის 05 თებერვალს. 2017 წლის 26 დეკემბრის გადაწყვეტილება 2018 წლის 13 თებერვალს საკასაციო წესით ასევე გაასაჩივრა -- -- წარმომადგენელმა, -- --.

მოსამართლე -- -- თანაშემწის მიერ 2018 წლის 25 ივლისს მომზადდა აქტი, რომელშიც აღნიშნული იყო, რომ საქმეზე დასაბუთებული გადაწყვეტილების კანონით დადგენილ ვადაში, ვერ მოხერხდა. აპელანტს დასაბუთებული გადაწყვეტილება გაეგზავნა 2018 წლის 26 ივლისს, ხოლო მოწინააღმდეგე მხარეს, 2018 წლის 27 ივლისს.

2.7. 2017 წლის სტატისტიკური მონაცემების მიხედვით, მოსამართლე -- -- განსახილველად გადაცემული ჰქონდა 279 საქმე, რომელთაგანაც დაასრულა 225 საქმე (80.6%).

3. დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2019 წლის 18 თებერვლის დასკვნა:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-2 პუნქტი განსაზღვრავს მოსამართლის დისციპლინური გადაცდომის სახეებს (2020 წლის 1 იანვრამდე მოქმედი რედაქცია). იმისათვის, რომ დადგინდეს ჰქონდა თუ არა ადგილი მოსამართლის მიერ შესაბამისი გადაცდომის ჩადენის ფაქტს საჭიროა სამართლებრივი შეფასება მივცეთ მოცემულ საქმეზე დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს და შევაფასოთ კონკრეტული ფაქტები შეიცავენ თუ არა დისციპლინური გადაცდომის ნიშნებს.

ყურადღება უნდა გამახვილდეს იმ გარემოებაზე, რომ საქართველოს კონსტიტუციის 63-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, არავის არა აქვს უფლება მოსთხოვოს მოსამართლეს ანგარიში კონკრეტულ საქმეზე. „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის მე-7 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, მოსამართლე თავის საქმიანობაში დამოუკიდებელია. მოსამართლე ფაქტობრივ გარემოებებს აფასებს და გადაწყვეტილებებს იღებს მხოლოდ საქართველოს კონსტიტუციის, საერთაშორისო სამართლის საყოველთაოდ აღიარებული პრინციპებისა და ნორმების, სხვა კანონების შესაბამისად და თავისი შინაგანი რწმენის საფუძველზე. „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹⁰ მუხლის მე-5 პუნქტის თანახმად, დისციპლინური სამართალწარმოების დროს დაუშვებელია მოსამართლის მიერ გამოტანილი აქტების კანონიერებაზე ზედამხედველობა. ამდენად, არსებული ფაქტობრივი გარემოებების სამართლებრივი შეფასება შესაძლებელია მხოლოდ იმ თვალსაზრისით, თუ რამდენად მოქმედებდა მოსამართლე არსებული კანონმდებლობის ფარგლებში.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 102-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, „თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს.“ იმავე კოდექსის 105-ე მუხლის შესაბამისად, „სასამართლოსთვის არანაირ მტკიცებულებას არ აქვს წინასწარ დადგენილი ძალა.“ მოსამართლე მხოლოდ „შინაგანი რწმენით“ აფასებს წარმოდგენილ მტკიცებულებებს და მოსაზრებებს, რომლებიც საფუძველად უდევს მის „შინაგან რწმენას“, ასახავს გადაწყვეტილებაში.

ამდენად, მოსამართლე შესაბამისი გადაწყვეტილების მიღებისას, მოქმედებდა მისთვის საპროცესო კანონმდებლობით მინიჭებული უფლებამოსილებების ფარგლებში. შესაბამისად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორი არ არის უფლებამოსილი იმსჯელოს, მოსამართლის მიერ თავისი შინაგანი რწმენის საფუძველზე მტკიცებულებათა შეფასების შედეგად გამოტანილი გადაწყვეტილების კანონიერებაზე. გადაწყვეტილების ამ მხრივ შეფასება და შესაბამისი გადაწყვეტილების მიღება მხოლოდ სასამართლოს კომპეტენციას წარმოადგენს.

4. საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ გადაწყვეტილების მიღების სამართლებრივი საფუძველები:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის თანახმად, დისციპლინურ გადაცდომად შეიძლება მიჩნეულ იქნეს მხოლოდ ისეთი ქმედება, რომელიც „საერთო სასამართლოების

შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-8 პუნქტშია მოცემული (2020 წლის 1 იანვრიდან მოქმედი რედაქცია).

საქართველოს კონსტიტუციის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, საქართველოში მართლმსაჯულებას საერთო სასამართლოები ახორციელებენ. მართლმსაჯულების განხორციელება, თავისთავად, გადაწყვეტილებათა გამოტანასაც გულისხმობს. მხარეთა მოთხოვნების მართებულობასა და კანონიერებას სასამართლო წყვეტს და მხარე, რომ სასამართლოს გადაწყვეტილებას არ ეთანხმება არ ნიშნავს რომ გადაწყვეტილება არაკანონიერია.

მართლმსაჯულების განხორციელების უფლებამოსილება აქვს მხოლოდ მოსამართლეს კანონით დადგენილი წესით, ხოლო მოსამართლის მიერ მიღებული გადაწყვეტილების გადასინჯვის უფლებამოსილება ზემდგომი ინსტანციის სასამართლოს კომპეტენციას წარმოადგენს.

„მოსამართლის მიერ მიღებული გადაწყვეტილება არ შეიძლება იყოს გადასინჯვის საგანი, გარდა გასაჩივრების ტრადიციული პროცედურისა“ (ალექსანდრე ვოლკოვი უკრაინის წინააღმდეგ §80). დისციპლინური სამართალწარმოების ჭრილში, დამოუკიდებელი ინსპექტორი ვერ იმსჯელებს მოსამართლის მიერ მიღებული განჩინება/გადაწყვეტილების კანონიერებაზე, ვინაიდან დამოუკიდებელი ინსპექტორის სამსახური არ წარმოადგენს სასამართლოს ზემდგომ ინსტანციას, რომელსაც შეუძლია გააუქმოს/შეცვალოს გადაწყვეტილება.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2019 წლის 18 თებერვლის დასკვნით დადგინდა, რომ -- -- საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმების და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები არ შეიცავს მოსამართლე -- -- მიერ „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-8 პუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ნიშნებს.

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹² მუხლის პირველი პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტის თანახმად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორი იღებს დასაბუთებულ გადაწყვეტილებას მოსამართლის მიმართ დისციპლინური სამართალწარმოების შეწყვეტის შესახებ, თუ საჩივარი ეხება მოსამართლის მიერ გამოტანილი აქტის კანონიერებას (2020 წლის 1 იანვრიდან მოქმედი რედაქცია).

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, დამოუკიდებელმა ინსპექტორმა იხელმძღვანელა „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹⁰ მუხლის მე-5 პუნქტით, 75¹² მუხლის პირველი პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტით და

გ ა დ ა წ ვ ე ტ ა :

-- -- №-- საჩივარზე შეწყდეს დისციპლინური სამართალწარმოება მოსამართლე -- -- მიმართ კანონიერების ნაწილში.

ზურაბ აზნაურაშვილი

დამოუკიდებელი ინსპექტორი